

РЕШЕНИЕ

№ 467

гр. Пловдив, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно търговско дело № 20225001000548 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Д. П. А. чрез процесуалния ѝ представител адвокат Р. М. против решение № 260096/07.04.2022 г., постановено по т.д. № 203/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – XVIII гр.с., в частта, в която искът ѝ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 120 000 лв. до пълния предявен размер от 150 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.07.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта, в която тя е осъдена да заплати разноски в размер на 248 лв., съразмерно на отхвърлената част от иска. Жалбоподателката твърди, че решението в тези части е необосновано, неправилно и незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и в противоречие със съдебната практика по приложение разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД по изложените в жалбата съображения, поради което моли съда да го отмени в тези части и да постанови друго, с което да уважи предявения от нея иск в пълен размер, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 23.07.2018

г. до окончателното ѝ изплащане. Оспорва жалбата на ЗД „Е.“ АД. Претендира адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 и ал. 1, т. 2 от ЗА, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 и т. 5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с начислен ДДС.

Постъпила е въззивна жалба и от „З. д. Е.“ АД – София против същото решение в частта, в която искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е уважен за разликата над 80 000 лв. до 120 000 лв., както и в частта, в която е начислена законната лихва върху обезщетението за периода 23.07.2018 г. – 01.05.2019 г., а той е осъден да заплати такси и разноски като акцесорни последици от уважаването на иска. Жалбоподателят счита, че в тези части решението е незаконосъобразно и неправилно, за което излага подробни съображения, като моли съда да отмени решението в тези части и да постанови друго, с което да отхвърли иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 80 000 лв., да определи начален момент на дължимост на законната лихва върху нея от 01.05.2019 г. и да редуцира присъдените в негова тежест разноски съобразно уважения от въззивния съд размер на главния иск. Оспорва въззивната жалба на Д. А. като неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Претендира разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение, за двете инстанции.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбите са подадени в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лица, имащи право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на тях и същите като ДОПУСТИМИ следва да бъдат разгледани по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявления от Д. П. А. против З. д. „Е.“ АД – София иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ. Ищцата твърди, че на 17.06.2018 г. в гр. Пловдив, на бул. „Б., № *** водачът на автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № ***** Р. Р. Р. затворил вратите на автобуса преждевременно, потеглил и затиснал напускащата превозното средство пътничка М. И. Т., майка на ищцата, която пострадала сериозно, била транспортирана в лечебно заведение поради получените тежки наранявания на долни и горни крайници и след неколkokратно пролежаване в УМБАЛ „С. Г.“ ЕАД – Пловдив на 09.09.2018 г. починала в резултат на получените

усложнения от травмата. С влязла в сила присъда № 37/10.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 509/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив Р. Р. бил признат за виновен за това, че на горепосочените дата и място е нарушил разпоредбите на чл. 68, ал. 2 от ЗДвП и чл. 132, т. 3 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на М. Т., с което осъществил състава на престъпление по чл. 343 ал. 1, б. „в“ от НК, като автобусът, с който е причинено произшествието, имал валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответното дружество. В исковата молба се твърди също, че ищцата и нейната майка били привързани една към друга, имали изградена силна връзка, обичали се, подкрепяли се и живели в хармония и разбирателство, като А. изключително тежко понесла загубата на майка си, която била пример и опора за нея и за която полагала ежедневни грижи, а от своя страна покойната ѝ помагала в домакинските задължения и заедно се справяли с трудностите. Доколкото ищцата поискала от застрахователя да ѝ бъде изплатено обезщетение за претърпените неимуществени вреди от настъпилото ПТП и смъртта на майка ѝ, но не получила такова, моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди в размер на 150 000 лв., изразяващи се в болки и страдания поради обстоятелството, че майка ѝ М. Т. починала вследствие на настъпило пътно-транспортно произшествие, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на уведомяване на застрахователя /23.07.2018 г./ до окончателното ѝ изплащане.

Ответникът оспорва иска и моли съда да го отхвърли като неоснователен и недоказан. Признава факта, че за процесния автобус е бил сключен договор по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, но счита, че искът е заведен от ненадлежна страна и оспорва механизма на произшествието, причинната връзка между него и неимуществените вреди, както доказаната особено близката връзка на ищцата с покойната. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на М. Т., който е нарушила задълженията си по Закона за движение по пътищата, а съпътстващите ѝ здравословни проблеми като двигателни проблеми/проблеми с крайниците, намалени слух/зрение, ментални проблеми, възрастови психически и/или физически здравословни отклонения са допринесли за настъпване на инцидента, както и поради отказ да ѝ бъде

извършена висока ампутация на долния крайник, като се иска намаляване на обезщетението, което съдът ще определи, с 50 % поради съпричиняване на вредоносния резултат. Оспорва се и размерът на претендираното обезщетение като прекомерно и началната дата на дължимостта на законната лихва.

С обжалваното решение ЗД „Е.“ АД – София е осъдено да заплати на Д. П. А. 120 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания поради това, че майка ѝ М. И. Т. починала вследствие на настъпило ПТП на 17.06.2018 г., за причиняването на което с влязла в сила присъда № 37/10.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 509/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, Р. Р. е признат за виновен, че на 17.06.2018 г. в гр. Пловдив, на бул. „Б., № ***, управлявайки автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № *****, е нарушил разпоредбите на чл. 68, ал. 2 от ЗДВП и чл. 132, т. 3 от ЗДВП и по непредпазливост е причинил смъртта на М. И. Т., ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 23.07.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, и предявеният иск е отхвърлен до пълния му претендиран размер, ЗД „Е.“ АД – София е осъдено да заплати по сметка на Пловдивския окръжен съд държавна такса в размер на 4 800 лв. съразмерно на уважената част от иска и 320 лв., заплатени от бюджета на съда възнаграждения на назначените по делото експертизи, Д. П. А. е осъдена да заплати на ЗД „Е.“ АД – София 248 лв. направени деловодни разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете и ЗД „Е.“ АД – София е осъдено да заплати на адвокат Р. И. М. 3 930 лв. адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на Д. А. съразмерно на уважената част от иска, ведно с дължимото ДДС върху сумата.

Решението е обжалвано от ищцата в отхвърлителната част и от ответника в осъдителната част за разликата над 80 000 лв. до 120 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, в която част то е предмет на въззивното производство, а в частта, в която е осъден застрахователят да заплати на ищцата обезщетение за неимуществени вреди до размер от 80 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, решението не е обжалвано и е влязло в сила.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът

съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

За да бъде търсена и наложена отговорността, предвидена в разпоредбата на чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо кумулативното съчетаване на няколко предпоставки: наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между застрахователя и прекия причинител и настъпване на застрахователното събитие от виновното противоправно поведение на застрахования, от което на ищеца да е причинена вреда.

За да бъде предявен този иск обаче е необходимо лицето, което претендира застрахователно обезщетение, да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция /чл. 380 от КЗ/, последният трябва да се произнесе по тази претенция по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в срок, не по-дълъг от три месеца от нейното предявяване пред застрахователя, сключил застраховката, или пред негов представител /чл. 496, ал. 1 от КЗ/, а увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, само ако застрахователят не е платил в посочения срок, отказал е да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение /чл. 498, ал. 3 от КЗ/.

Следователно допустимостта на иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ е обусловена от предхождащо искане до застрахователя по реда на чл. 380 от КЗ и липса на доброволно уреждане на спора в срока по чл. 496 от КЗ /липса на плащане на обезщетение, отказ за такова – изричен или мълчалив, или несъгласие на претендиращия обезщетение с определения размер/.

Не се спори между страните, че на 23.07.2018 г. М. И. Т. чрез представителя си адвокат Р. М. е отправила уведомление до ЗД „ЛИ“ АД за настъпилото застрахователно събитие, в което тя е участвала и са й причинени имуществени и неимуществени вреди, които биха могли да доведат до възникване на гражданска отговорност на застрахования водач.

На 30.01.2019 г. Д. А. чрез адвокат Р. М. е уведомила застрахователя,

че вследствие получените усложнения във връзка с травмите от ПТП-то на 17.06.2018 г. майка й М. Т. е починала на 09.09.2018 г., като между майка и дъщеря била създадена силна емоционална връзка и разбирателство, поради което тя е предявила претенция за изплащане на обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в резултат на описаното ПТП в размер на 150 000 лв. за претърпените от нея неимуществени вреди, свързани със смъртта на майка й М. Т..

Не се спори по делото, че до предявяване на иска ответникът не е изплатил на ищцата претендираната сума, а до момента на приключване на устните състезания пред настоящата инстанция в изпълнение на решението на окръжния съд той й е превел 80 000 лв., поради което съдът приема, че е било отказано изплащане на обезщетение в пълен размер, като искът е допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Не се спори между страните, че към момента на пътното произшествие е имало валидно застрахователно правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № ***** по полица В G/***** за периода 06.10.2017 г. - 05.10.2018 г.

От удостоверение за наследници на О. П. - Р. Т.“ се установява, че М. И. Т. е починала на 09.09.2018 г. и е оставила като наследници децата си Д. П. А. и С. П. Т., поради което А. е материално легитимирана да търси обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на М. Т..

С влязла в сила на 26.06.2020 г. присъда № 37/10.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 509/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, Р. Р. е признат за виновен за това, че на 17.06.2018 г. в гр. Пловдив, на бул. „Б., № *** при управление на автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № ***** е нарушил правилата за движение /чл. 68, ал. 2 от ЗДвП и чл. 132, т. 3 от ЗДвП/ и по непредпазливост е причинил смъртта на М. И. Т., което е престъпление по чл. 343 ал. 1 б. „в“ от НК.

Доколкото влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца /чл. 300 от ГПК/, съдът приема за доказано, че на посочената дата застрахованото лице е извършило виновно

противоправно действие, с което е причинил смъртта на М. Т..

По делото е прието заключение на съдебно-автотехническа експертиза с вещо лице инж. С. М., в което подробно е описан механизмът на произшествието, пътните условия, скоростта на автобуса, начина и вида на причинените увреждания на майката на ищцата и техническата възможност да бъде предотвратено ПТП-то при подходяща реакция от страна на водача.

Пред настоящата инстанция обаче тези факти не се оспорват, поради което и предвид влязлата в сила присъда съдът не следва да обсъжда посоченото заключение.

Основният спор, очертан в двете подадени въззивни жалби, е размерът на дължимото на ищцата обезщетение за неимуществени вреди в резултат от смъртта на майка ѝ, за установяването на които в първоинстанционното производство е разпитана свидетелката Р. К., които като непротиворечиви и отразяващи нейни преки впечатления съдът кредитира.

От показанията на посочената свидетелка се установява, че тя научила за катастрофата няколко дни след нея, ищцата живеела заедно с родителите си до завършване на училище, а след това със семейството си отделно от майка си в жилище в гр. Пловдив на нейните родители, те били много близки, виждали се всяка седмица и се чували по телефона по няколко пъти на ден, събирали се заедно на празници, споделяли проблеми и радости, Т. помогнала на ищцата при отглеждане на детето ѝ, а А. ѝ пазарувала и помагала по друг начин, след катастрофата Т. се обадила първо на дъщеря си, покойната била дълго време в болница, където ищцата ходила всеки ден, дори първата нощ останала там, била много притеснена за майка си, плачела, а на погребението ѝ била съкрушена, много трудно приела смъртта ѝ, тъй като не очаквала това да се случи, живеела с надеждата, че ще се възстанови, била в шок, майка ѝ много ѝ липсвала, станала по-отчуждена, не говорила с близките си хора, малко се отдалечила от съпруга си, била депресирана, а преди злополуката Т. била запазена за годините си, разговорлива, общителна, в добро здраве и без видими двигателни проблеми.

От приетото в първоинстанционното производство заключение на съдебно-медицинска експертиза с вещо лице д-р З. Н., което съдът възприема, се установява, че за възрастта си М. Т. била сравнително здрава, за периода от 2009 г. до смъртта си боледувала от обичайни неща – схващания и болки в

ставите, леки смущения в зрението, смущения в храносмилането, варикозни вени на долните крайници, повишено артериално налягане в приемливи стойности, вторична анемия в резултат от кръвозагуба от вътрешни херомоиди без застрашителни стойности, които не са изисквали постоянно лечение и не са застрашавали живота ѝ; при инцидента на Т. били причинени размачкване на меките тъкани на дясна ръка и десен крак с отлепване на кожата в областта на бедрото, счупване на двете кости на дясната подбедрица в областта на глезенната става, счупване на петата ходилна кост, изкълчване на петната кост, размачкване на лакетната става и дланта на дясната ръка, счупените кости зараснали нормално, но опасността за живота ѝ идвала от тежкото увреждане на меките тъкани на пострадалите крайници, свързаните с тях нервни окончания, некротизиране на тъканите и неизбежната бактериална инфекция, а настъпилите усложнения /сепсис и интоксикация/ в резултат на размачкване на голяма площ на меките тъкани довели до смъртния изход, като те са в резултат на основната причина – тежката травма от ПТП-то, която, заедно с последвалите усложнения, многобройните оперативни намеси и приемани лекарства, залежаването и стресовото състояние от тежкото положение, се отразила на общото здравословно състояние на пострадалата и в частност на сърдечния ѝ статус, но той не е довел пряко до настъпилата смърт на 09.09.2018 г.

Видно от приетото пред окръжния съд заключение на тройната съдебно-медицинска експертиза с вещи лица: д-р ЕБ, д-р БП и доц. БА, което съдът като компетентно изготвено възприема, при произшествието Т. получила размачкване на меките тъкани на дясна ръка и десен крак с отлепване на кожата в областта на бедрото, счупване на двете кости на дясната подбедрица в областта на глезена с изкълчване на петата ходилна кост, които ѝ причинило трайно затрудняване на движението на десен горен и долен крайник, тя е починала от сепсис и финален септичен шок, причинени от травмата при ПТП-то и между тях съществува причинно-следствена връзка, като въпреки правилно планираното и проведено лечение тя е починала, а това е можело да бъде избегнато, ако бе приела висока ампутация на бедрото, предложена ѝ от лекарски консилиум на 09.07.2018 г. Според вещите лица майката на ищцата е страдала от различни заболявания, но до момента на произшествието поддържащата терапия е била резултатна и те са били компенсирани.

При приемане на заключението им в съдебно заседание на 15.03.2022 г. експертите потвърждават, че ако пострадалата беше приела да ѝ бъде ампутиран кракът, е можел да бъде избегнат фаталният изход, тъй като към момента, в който такава ѝ е била предложена, все още не е имала разгърната картина на септично състояние, което в крайна сметка е основната причина за смъртта ѝ.

Въз основа на установената фактическа обстановка и изведените от нея правни изводи съдът приема за установено, че на 17.06.2018 г. в гр. Пловдив, на бул. „Б., № *** е настъпило пътно-транспортно произшествие, при което автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № *****, застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в ответното дружество, управляван от Р. Р., е потеглил от спирката, без водачът му да предприеме необходимите действия по обезопасяване на слизащите пътници, и е блъснал М. Т., починала вследствие на удара, водачът на автобуса е нарушил правилата за движение по пътищата, като поведението му е виновно и противоправно, а от това на ищцата са били нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в загуба на обичан родител, с когото А. дълго време живяла заедно, а след това поддържала ежедневна връзка, между тях били изградени отношения на обич, доверие, привързаност и подкрепа, след инцидента три месеца тя живяла с надежда, че майка ѝ ще се възстанови, но след смъртта ѝ отчаянието и скръбта били още по-дълбоки, които не са отминали и никога няма да отминат напълно и тези вреди са достатъчно силни по интензитет и времетраене, като съдът отчита и факта, че ищцата е имала самостоятелно семейство, с което живеела, както и възрастта на майка ѝ към момента на инцидента /на 78 години/.

Въз основа на реално претърпените неимуществени вреди от ищцата вследствие загубата на майка ѝ, установени по вид, интензитет и продължителност, установената дълбока и трайна емоционална връзка между тях, възрастта и семейното положение на починалата и на ищцата, както и при съобразяване с момента на настъпване на деликта, социално-икономическите условия в страната в този момент, рефлектиращи върху лимитите на застрахователните обезщетения, и наложилото се в обществото понятие за справедливост, съдът счита, че на ищцата се дължи обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000 лв.

По отношение на направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата вследствие нарушаване на правилата за движение по пътищата и/или предхождащи нейни здравословни проблеми:

Видно от приетото заключение на съдебно-автотехническата експертиза, основната причина за настъпване на произшествието е поведението на водача на автобуса – преди пътничката да напусне автобуса и без да затвори напълно вратите, превозното средство е потеглило, тя е паднала в близост до дясната му страна и е била прегазена от задно дясно колело, въпреки че водачът е имал видимост към крилата на втората врата от мястото си и техническа възможност да избегне настъпването на произшествието, ако автобусът беше потеглил след пълното затваряне на вратите и отдалечаване на пътника от опасната зона, като в тази експертиза не се твърди, че поведението на пострадалата в някаква степен е довело до инцидента или е допринесло за него.

От показанията на свидетелите Р. Р., шофьор на автобуса, причинил злополуката, и И. Х., пътувала в друг автобус и намираща се на спирката след инцидента, не се установяват конкретни обстоятелства, свързани с поведението на М. Т., от които да се направи извод, че тя е допринесла за причиняване на вредоносния резултат.

От друга страна от заключението и на двете съдебно-медицински експертизи /единична и тройна/ се установява, че М. Т. е страдала от различни заболявания, описани подробно, но е прилагала поддържаща терапия, която е била резултатна, като тези заболявания не са застрашавали живота ѝ и не са допринесли за настъпване на пътното произшествие или за настъпилата впоследствие смърт.

По отношение на възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, изразяващо се в отказ да ѝ бъде направена ампутация, довело до сепсис и впоследствие летален изход:

Процесуалният въпрос, на който трябва да бъде отговорено преюдициално, е дали това възражение е направено своевременно.

Безспорно е, че прилагайки правилата за момента на изтъкване на релевантните възражения и представяне на доказателства за тях и съответно процесуалната преклузия това да бъде извършено по-късно, ответникът е

трябвало да направи възражението в отговорите на исковата молба или при условията на чл. 147, ал. 1 от ГПК в първия момент, когато е могъл да го узнае.

От двата подадени отговора на исковата и на допълнителната искова молба е видно, че такова възражение от ЗД „Е.“ АД не е било направено в тях. След представяне на заключението на тройната съдебно-медицинска експертиза, в което за първи път се посочва, че причина за развилия се сепсис, довел до смъртта на Т., е отказът ѝ да ѝ бъде извършена висока ампутация на бедрото, в молба от 20.12.2021 г. ответникът прави ново възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в неправилна преценка на състоянието си и нежелание да ѝ бъде направена посочената ампутация, поради което съдът намира, че това възражение е направено своевременно и следва да се произнесе по него.

Разгледано по същество, това възражение е основателно, като то се установява от посоченото заключение на тройната съдебно-медицинската експертиза, поради което съдът приема, че с бездействието си и взетото решение да не се подложи на препоръчаната от лекарите медицинска интервенция Т. обективно е допринесла за настъпване на вредоносния резултат, създавайки предпоставки за задълбочаване на травмите и летален изход, което съпричиняване съдът определя на 20 %, с който процент следва да бъде намалено дължимото обезщетение по реда на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

При определяне на конкретния процент на съпричиняване съдът изхожда от съпоставката между тежестта на нарушението на делинквента и това на увредения, като в случая не може да бъде прието, че всеки от тях е допринесъл в равна степен за настъпването на вредата /както претендира ответникът/, тъй като при липса на противоправно поведение на водача на автобуса въобще не би се стигнало до инцидента, то се основава на нарушение на общи нормативни правила, свързани с осигуряване безопасността на широк кръг лица, докато поведението на пострадалата е мотивирано от субективни представи и неправилна преценка на лечението ѝ на база на страх от бъдещето след евентуална висока ампутация на долния ѝ крайник.

Ето защо съдът намира, че определеното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 150 000 лв. следва да бъде намалено с 20 %,

т.е. следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищцата обезщетение от 120 000 лв., като първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в частта, в която искът е уважен за разликата над 80 000 лв. до 120 000 лв. и в частта, в която е отхвърлен за разликата над 120 000 лв. до 150 000 лв., а в частта, в която искът е уважен до размер от 80 000 лв. решението не е обжалвано от страните и е влязло в сила.

Съдът приема като дата на уведомяване на застрахователя 30.01.2019 г., в който момент ищцата Д. А. е предявила собствената си застрахователна претенция за изплащане на обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от смъртта на майка ѝ М. Т. вследствие на пътно-транспортното произшествие. При мотивиране на този извод съдът има предвид предвиденото в разпоредбата на чл. 429, ал. 2 от КТ, както и това, че по делото липсват данни застрахованият да е уведомил застрахователя за настъпването на застрахователното събитие в по-ранен момент, а отправеното на 23.07.2018 г. волеизявление касае предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице М. Т., каквато претенция обаче не се разглежда в настоящото производство.

Предвид изложеното следва да бъде присъдена законната лихва за забава върху сумата 40 000 лв. /разликата между 80 000 лв. и 120 000 лв., в която част решението е обжалвано от ответника/, считано от 30.01.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като следва да бъде отменено решението в частта, в която е присъдена законна лихва върху тази сума за периода 23.07.2018 г. – 29.01.2019 г. и следва да бъде потвърдено в частта, в която такава лихва за забава е присъдена, считано от 30.01.2019 г.

Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено и в частта, в която ищцата е осъдена да заплати на ответника разноски в размер на 248 лв., в частта, в която ответникът е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд – Пловдив държавна такса в размер на 4 800 лв. и 320 лв. разноски за експертизи, заплатени от бюджета на съда, както и да заплати на адвокат Р. М. адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 3 930 лв.

Поради отхвърляне на двете въззивни жалби не се дължат разноски на страните.

Предвид гореизложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260096/07.04.2022 г., постановено по т.д. № 203/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – XVIII гр.с., в частта, в която З. д. „Е.“ АД – София е осъдено да заплати на Д. П. А. обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания поради обстоятелството, че майка ѝ М. И. Т. починала вследствие на настъпило ПТП на 17.06.2018 г., установено с влязла в сила присъда № 37/10.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 509/2020 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив, по силата на която Р. Р. Р. е признат за виновен за това, че на 17.06.2018 г. в гр. Пловдив, на бул. „Б., № ***, управлявайки автобус марка „И.“, модел „С.“ с рег. № *****, е нарушил разпоредбите на чл. 68, ал. 2 от ЗДвП и чл. 132, т. 3 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на М. И. Т., с което е осъществил състава на престъпление по чл. 343, ал. 1 б. „в“ от НК, за разликата над 80 000,00 лв. /осемдесет хиляди лева/ до 120 000,00 лв. /сто и двадесет хиляди лева/, ведно със законната лихва върху сумата, начиная от 30.01.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, в частта, в която искът на Д. П. А. против З. д. „Е.“ АД – София е отхвърлен за разликата над 120 000,00 лв. /сто и двадесет хиляди лева/ до 150 000,00 лв. /сто и петдесет хиляди лева/, в частта, в която ЗД „Е.“ АД - София е осъдено да заплати по сметка на Пловдивския окръжен съд държавна такса в размер на 4 800 лв. съразмерно на уважената част от иска и 320 лв., заплатени от бюджета на съда възнаграждения на назначените по делото експертизи, и в частта, в която Д. П. А. е осъдена да заплати на ЗД „Е.“ АД – София 248 лв. разноски съразмерно на отхвърлената част от иска, а ЗД „Е.“ АД - София е осъдено да заплати на адвокат Р. И. М. 3 930 лв. на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, представляващи адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска, ведно с дължимото ДДС върху сумата.

ОТМЕНЯ решение № 260096/07.04.2022 г., постановено по т.д. № 203/2020 г. по описа на Пловдивския окръжен съд – XVIII гр.с., в частта, в която З. д. „Е.“ АД – София е осъдено да заплати на Д. П. А. законната лихва за забава върху присъденото обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди в размер на 40 000,00 лв. /четиридесет хиляди лева/ за периода 23.07.2018 г. – 29.01.2019 г.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____